תלמוד ירושלמי · מפרשים · עמודי ירושלים על תלמוד ירושלמי · סדר זרעים

עמודי ירושלים על תלמוד ירושלמי כלאים

רבי ישראל איזנשטיין

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

עמודי ירושלים על תלמוד ירושלמי כלאים

רבי ישראל איזנשטיין

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/עמודי-ירושלים-על-תלמוד-ירושלמי-כלאים/
הקובץ נוצר ב־17 בנובמבר 2026 מגרסה v38-202611162349 של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק א 4
הלכה ד 4
הלכה ו 4
הלכה ז 4
פרק ד 4
הלכה ב 4
פרק ט 4
הלכה א 4
הלכה ב 5
הלכה ג 5
הלכה ד 5

פרק א

הלכה ד

זיתין ורימון מה נפיק מביניהון שיזפין. עי' בפני משה שכתב בגמ' קאמר כשמרכיבין זיתין עם רימון נפיק מביניהון שיזפין. והנה גם הרע"ב כתב כן וראיתי באגודת אזוב (ד' ל"ה ע"א) שכתב שאשתמיט להו הירושלמי לקמן הלכה ז' דזיתים אינם מקבלים הרכבה עיין שם. אולם לפי מה שכתב במעשה אורג דזיתים ורימונים המה פירות שנקראים כן ואינם הזיתים והרימונים המבוארים בקרא יעו"ש לק"מ מידי על הרע"ב והפני משה:

הלכה ו

צרכה להדא דר' יוחנן כו' עי' ברא"פ ששיבש הגירסא. ועי' בפני משה. אולם בא"ז ה' כלאים (סי' רנ"ח) פי' הירושלמי לפי הגירסא שלנו יע"ש:

הלכה ז

כאינש דאמר ליט ביזיא דכן איינק. ערש"י בביאורו לב"ר פ"ה שכ' וז"ל לייטין ביזא דהדין מיניק כאדם שאומר לחבירו ארורים השדים שהניקוהו ובתלמוד ירושלמי כתוב בזייעיא כמו קרועות ומתרגמינן בזועו על שם שהדדים נקובים במקום יניקת התינוק עכ"ל מבואר שהיתה גירסתו כאן בזייעיא:

פרק ד

הלכה ב

אמר ר' זעירא מודה רשב"ל לענין שבת שאין הפאה מצלת יותר מעשר כו'. עי' במראה הפנים שכ' ה"נ אמרינן אליבא דרשב"ל בפ"ק דעירובין די"א ע"ב בהאי דקאמר ורמי דר"י אדר"י כו' ע"ש. דבריו תמוהים דהא אדרבה מסקינן התם דגם רשב"ל מודה לענין שבת דגם ביותר מעשר מהני צה"פ ורק במן הצד פליג עם ר' יוחנן. ועי' ברא"ש פ"ק דעירובין (סי' י"ג) שהביא הירושלמי הזה ופירשו דמיירי בבקעה ובבבלי מיירי בחצר ומבוי ובזה אינם סותרים הבבלי והירושלמי זה את זה. ועי' בק"נ שם דלהר"מ שאינו מחלק בין בקעה לחצר מיירי הירושלמי בפרוץ מרובה על העומד ודברי הפ"מ תמוהים:

פרק ט

הלכה א

תמן את חמר בין צבועין בין לבנים והכא את אמר ובלבד לבנים א"ל שניא היא ששנה עליו הכתוב צמר צמר שני פעמים. בספר חידושי הש"ס להג' ר' ישעי' ברלין (די"ז

ע"א) הניח בתימה על מה דאמרינן דנדמה מותר בכלאים ומשמע דלבגדי כהונה ג"כ מותר כיון דאינו מבואר בו שיהי' צריך צמר ופשתים וא"כ מנ"ל דבגדי כהונה הי' של כלאים דלמא הי' של נדמה גם כיון דבצבועים מותר בנגעים דאינו מטמא כמבואר פט"ו מנגעים מצמר ופשתים א"כ בכלאים ג"כ הדין כן וא"כ תכלת ואבנט אין בו כלאים עכ"ד ולק"ע דלקושיא הא' י"ל דילפינן בגדי כהונה מתכלת דציצית וכן כתב בנחל איתן בפ"ב מהלכות ציצית ולקושיא הב' דצבוע אינו מטמא בכלאים וא"כ מדוע תכלת ואבנט הי' כלאים. במח"כ אשתמיט מיני' דברי הירושלמי הללו שמבואר דבכלאים גם צבוע אסור. והירושלמי בעצמו מקשה זה דמ"ש מבגדי כהונה ומתרץ זה. ומהתימה מהגאון הרי"ב שנעלם מענו זה. ועתשב"ץ (ח"ב סי' ד') מ"ש בזה:

הלכה ב

היא בלנרי אנשים הרא"פ כ' דהוא לשון סתמא דהש"פ דפליג על ר' יוחנן. אולם בא"ז ה' יו"ט (סי' שמ"א) רצה מתחלה לומר כן ואח"כ מסיק דהוא מלשון ר' יוחנן דהוא עצמו מסיק כן ע"ש שהאריך בזה:

הלכה ג

כיון ששקעה חמה קרא הגבר כו' מבואר להדיא מדברי הירושלמי הללו שהי' דואגים שמא חיללו שבת וגם הקצר דאג כן שמא חילל שבת. וכ"ה ג"כ כוונת ש"ס דילן בכתובות (י"ג ב') וכמש"ש המהרימ"ט בחידושיו וכן פירש בשיטה מקובצת שם בשם ר' קלונימוס איש ירושלים ולכן קשיא לי על שו"ת שאילת יעבץ (ח"א פי' מ"ג) שכתב לחדש דמי שלא זכה להטפל עם עושי מצוה רשאי לחבול בעצמו ע"ש שלמד כן מהעובדא דהקצר ואינו מוכרח כלל דהכא לאו הטעם משום שלא טיפל עצמו רק מפני חילול שבת. ובלא"ה בעובדא דידי' שאינו רוצה לאבד עצמו רק את הוולד נראה דזה בודאי אסור ודבריו שם צע"ג:

שבעה ימים כו' ימא דשליית כו' הוא ט"ס וצ"ל אילת. עי' בספר תבואות הארץ פרק (דף כ"ח ע"א):

הלכה ד

דלא שלח עילייא לא שלח ארעיי' עי' במראה הפנים שכ' שמכאן ראי' למ"ש ההג"א דאסור ללבוש אנפלאות של צמר ע"ג אנפלאות של פשתן ובאמת מבואר כן להדיא' בא"ז ה' יו"ט (סימן ש') שלמד כן מהירושלמי הזה. ועי' בב"י שם מה שפי' הירושלמי והקשה מזה על הא"ז ובד"מ יישב שם ע"ש: